

Wytyczne do określania "największej powierzchni" dla niektórych opakowań o kształtach innych niż sześciany i prostopadłościany, np. butelek, puszek i innych opakowań o nieregularnych kształtach.

Wymagania prawne

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności¹.

Artykuł 13 ust. 2 i 3 - Przedstawienie obowiązkowych danych szczegółowych

2. Bez uszczerbku dla szczególnych przepisów unijnych mających zastosowanie do szczególnych środków spożywczych obowiązkowe dane szczegółowe wymienione w art. 9 ust. 1 - jeśli znajdują się na opakowaniu lub na załączonej do niego etykiecie - są wydrukowane na opakowaniu lub etykiecie w sposób zapewniający wyraźną czytelność, z użyciem znaków o rozmiarze czcionki, której wysokość x , zdefiniowana w załączniku IV, wynosi co najmniej 1,2 mm.

3. W przypadku opakowań lub pojemników, których największa powierzchnia ma pole mniejsze niż 80 cm^2 , wysokość x rozmiaru czcionki, o którym mowa w ust. 2, wynosi co najmniej 0,9 mm.

Wprowadzenie

W przypadku opakowań o kształcie sześcianu lub prostopadłościanu można logicznie uznać jedną ze ścianek opakowania za największą powierzchnię (liczoną jako wysokość ścianki \times długość). Jest to bardziej skomplikowane w przypadku opakowań o nieregularnych kształtach, np. w formie walca, butelki lub innych. Ponadto nie ma zamkniętej listy możliwości tworzenia kształtów opakowań żywności, kształty te wciąż się zmieniają, aby dotrzymać kroku wyjątkowo wysokiej innowacyjności w branży spożywczej.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1169/2011 nie wprowadziło definicji „największa

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004. Opublikowane w Dzienniku Urzędowym UE dnia 22 listopada 2011 r. (L 304/18).

powierzchnia”.

W związku z powyższym niniejsze wytyczne mają pomóc w wyznaczaniu największej powierzchni opakowań o nieregularnych kształtach w celu wytypowania minimalnej wielkości czcionki dla informacji obowiązkowych.

Sposób postępowania

Wyjaśnienie Komisji Europejskiej wskazuje, że do określania największej powierzchni dla opakowań o kształcie sześcianu lub prostopadłościanu należy przyjmować jeden cały bok danego opakowania, który stanowi tylko część całej powierzchni opakowania (od 1/6 (~17%) w przypadku sześcianu, do ok. 30% w przypadku prostopadłościanu, np. kartonu mleka – 26%, kartonu Ptasiego mleczka – 32%, kartonika gum do żucia – 30%).

Biorąc pod uwagę powyższe wyjaśnienie, do określania największej powierzchni opakowań o nieregularnych kształtach należy przyjąć podobne podejście, które ich **nie dyskryminuje**.

Optymalnym sposobem postępowania jest przyjęcie, podobnie jak w przypadku opakowań o kształcie prostopadłościanu, za **największą powierzchnię opakowań o nieregularnych kształtach obszar 1/3 całkowitej bocznej powierzchni takiego opakowania, np. bez wieczek, denek, kołnierzy wokół wieczek i denek puszek, szyjek butelek i słoików, miejsc, w których szyjki się rozszerzają**. Wyznaczając ten obszar, należy brać pod uwagę pole widzenia, które można wykorzystać jako miejsce przekazania podstawowych informacji dla konsumenta.

Zazwyczaj pole widzenia, czyli widoczna powierzchnia opakowania o nieregularnych kształtach, obejmuje właśnie około jednej trzeciej ogólnej powierzchni.

Należy zwrócić uwagę, że przyjęcie założenia, iż największa powierzchnia w przypadku opakowań o nieregularnym kształcie (typu butelek, słoików, puszek itd.) jest w istocie powierzchnią odpowiadającą polu widzenia, spowoduje **spójne i sprawiedliwe** traktowanie opakowań nieregularnych i tych mających płaskie ściany oddzielone krawędziami (typu prostopadłościennych kartonów, pudełek). W przypadku tych drugich opakowań jeden bok (ściana) bryły stanowi właśnie pole widzenia, jest więc odpowiednikiem ok. 1/3 powierzchni bocznej opakowania cylindrycznego typu butelka. Nie ma racjonalnego uzasadnienia dyskryminowanie opakowania o nieregularnej powierzchni bocznej, przez uznanie całej takiej powierzchni za największą powierzchnię w rozumieniu art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 1169/2011 i równoczesne uprzywilejowywanie opakowania o regularnych kształtach, prostopadłościennych kształtach, co do których za największą powierzchnię uważa się, zgodnie z wyjaśnieniem Komisji Europejskiej, tylko część powierzchni bocznej (jeden bok kartonu). Nie przemawiają za tym w szczególności względy celowościowe.

Choć w art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 1169/2011 ustawodawca posługuje się pojęciem „pole”, a nie „pole widzenia”, wykładnia funkcjonalna nakazuje naszym zdaniem uznanie za największą powierzchnię największą część powierzchni opakowania objętą polem widzenia.

Odrębną kwestią jest **sytuacja w przypadku opakowań o nieregularnych kształtach, które mają ograniczoną powierzchnię nadającą się do zadruku** ze względu na wypukłości, pofałdowania, zagłębienia i inne krzywizny, szorstkości, guzowatości, wzory, emblematy itp.

Powierzchnia zadruku jest determinowana przez kształt opakowań, który oprócz aspektów wizualnych i marketingowych wielokrotnie ma znaczenie użytkowe. Wszelkiego rodzaju wypukłości, wklęsnięcia na opakowaniu, nienadające się do zadruku, mają na celu zapewnienie stabilniejszego bezpiecznego utrzymania w dłoniach, a przez to ułatwienie korzystania z produktu. W przypadku wielu produktów nie jest możliwe ograniczenie się do gładkich, prostych powierzchni opakowań, gdyż będą one mało użytkowe dla konsumenta. W takim przypadku zasadne byłoby przyjąć jako największą powierzchnię do

określenia wielkości czionki $1/3$ powierzchni nadającej się do zadruku.

W związku z powyższym każde opakowanie o nieregularnych kształtach powinno być oceniane indywidualnie i producent powinien posiadać uzasadnienie zastosowanego sposobu wyliczania największej powierzchni dla konkretnego opakowania.

Przykładowe opakowania o nieregularnych kształtach

Przykłady opakowań z ograniczoną powierzchnią nadającą się do zadruku

WNIOSEK

Jeśli "największa powierzchnia" danego opakowania określona zgodnie z powyższym podejściem jest:

- *większa lub równa 80 cm²*: wymagana minimalna wielkość czcionki dla obowiązkowych informacji wynosi minimum 1,2mm;
- *mniejsza niż 80 cm²*: wymagana minimalna wielkość czcionki dla obowiązkowych informacji wynosi minimum 0,9 mm.